

Met verbazing lees ik den volgende zin:

„Ik geloof, dat het gevaar van de inspuitingen even groot is als het infectiegevaar na het breken der vliezen”.

Ik veronderstel, dat hier bedoeld wordt de inspuitingen, zooals deze door mij werden toegepast. Deze meening staft MULLER met te wijzen op enkele algemeen bekende gevaren, die het pituitrine bij roekeloos gebruik kan opleveren. Dat er gevallen van tetanus na het gebruik van pituitrine op verkeerde aanwijzing zijn voorgekomen, is bekend. Dat echte baarmoederkramp voorkomt na inspuiten van 0.1 cM³ van een pituitrine-paraat, waarvan de sterkte bekend is, terwijl men bovendien pantopon bij de hand heeft, is mij onbekend en lijkt mij zeer onwaarschijnlijk. De eenige slotsom, die ik uit dien zin kan trekken, is dan ook, dat MULLER het gevaar van gebroken vliezen voor het begin der baring niet bijzonder hoog schat, hetgeen des te meer verwondering wekt, indien men weet, hoe groot deze gevaren door anderen geacht worden, zoo zelfs dat zij nooit een partus praematurus door vliezen breken zullen opwekken. De gevaren van den partus serotinus zijn eveneens niet gering te schatten.

Het eenige nu, wat ik bij het toepassen van deze behandeling zag, was, dat in enkele gevallen valsche weeën ontstonden, die, zooals in mijn artikel duidelijk vermeld is, met één inspuiting van pantopon onmiddellijk onderdrukt konden worden.

Aan het slot van zijn betoog deelt MULLER mee, dat *hij* vindt, dat deze behandelingswijze ook niet in een verloskundige kliniek op haar plaats is. Naar aanleiding hiervan wil ik MULLER gaarne wijzen op hetgeen prof. HENKEL onlangs in het *Zentralblatt für Gynaecologie* mededeelde: „Het lijkt wel haast, dat wij ons, wat de geneeskundige onderzoekingen betreft, in een tijdperk bevinden, waarin de waarde van voorname vraagstukken door voor- of tegenstemmen bepaald wordt”. Hij noemt dit een gevaarlijk iets, omdat men er het tegenovergestelde mee bereikt als dat, wat voor de wetenschap van belang is. Door „gelooven” en „meenen” wordt deze niet gediend, maar door „practisch werken” en „zelf doen”.

's-Gravenhage, 14 Februari 1926.

M. H. G. A. THOLEN.

DE OPERATIE VAN ALBEE.

Naar aanleiding van het verslag der vergadering van de Vereeniging voor heekunde van 3 Mei 1925 kan ik mededeelen, dat een goeode patiënte van ongeveer 20 jaar, die al 3 jaar vergeefs met gipsverbanden en bedrust behandeld was, door de operatie van ALBEE van haar spondylitistuberculosa (met verzakkingsabsces in de lendenstreek) volledig genezen is. Deze genezing heeft nu reeds 5 jaar standgehouden.

Kampen, 16 Februari 1926.

W. TEN KATE.
